

Sự Tương Quang Giữa Con Người và Vạn Vật

(Trích đoạn trong quyển " **Nhật ký cuối cùng** " của **Krishnamurti**)

Ojai, Californie

Thứ sáu 25 tháng 2 năm 1983

Suốt mấy tuần nay, mỗi ngày vào sáng sớm lúc vàng dương vừa ló dạng, ta ngồi ngắm cái cây ở bờ sông. Khi mặt trời từ từ nhô lên ở cuối chân trời, du hành trên những rặng cây, thì cây này đột nhiên vàng óng. Những chiếc lá sáng lên đầy sức sống, và suốt hàng giờ đồng hồ, cây ấy toát ra một tính chất rất đặc biệt, dường như muốn vươn lên tỏa khắp không gian, vươn qua cả bên kia sông. Cây ấy có tên gì ta cũng không nhớ, vì bị quyên rũ bởi điệu múa của những chiếc lá dưới ánh sáng mặt trời lúc ấy đã vươn cao hơn các lùm cây. Lúc này, trước hừng đông, cây rất tĩnh lặng, im lặng và xa vời. Khi mặt trời vừa lên, cây phô bày vẻ đẹp huy hoàng với những ngọn lá rục rờ lung linh. Buổi trưa, bóng cây râm mát, làm chỗ trú nắng lý tưởng cho bạn. Từ đó nảy sinh một mối tương quan mật thiết, vững bền, an ổn, tràn đầy sự thanh thản mà chỉ có cây cối mới biết đến. Buổi chiều, khi mặt trời lóe lên những tia sáng cuối cùng ở phương tây, thì cây từ từ thâm tối, thu mình lại. Mặt trời tỏa các tia sáng màu đỏ, vàng, xanh trên tầng lá, nhưng cây thì vẫn trầm ngâm, tiết chế để nghỉ đêm.

Nếu bạn tương quan với cây cỏ thụ này, là bạn đã tương quan với nhân loại. Bạn trở nên có trách nhiệm với cái cây ấy và với tất cả cây cối trên đời. Nhưng nếu không để ý đến những sinh vật trên mặt đất, bạn dễ đánh mất liên lạc với nhân loại, với những con người. Chúng ta không bao giờ quan sát sâu xa phẩm chất của một cái cây; không chịu sờ xem thân nó cứng như thế nào, vỏ nó nhám ra sao, để nghe âm thanh của riêng nó. Không phải là tiếng gió rì rào trong lá, cũng không phải là tiếng gió nhẹ ban mai làm lá xào xạc, mà là một tiếng đặc biệt của thân cây, âm thanh im lặng của các rễ cây. Tâm phải hết sức bén nhạy ta mới nghe được âm thanh ấy. Đây không phải là tiếng động của trần gian, của tư tưởng huyền ảo, của tiếng người cãi nhau, của chiến tranh, mà là âm thanh riêng của vũ trụ.

Thật lạ lùng là chúng ta quá ít đoái hoài đến thiên nhiên, đến những côn trùng, đến con ếch đang nhảy nhót, con chim cú đang gọi bạn, tiếng kêu của nó vọng từ đời này sang đời kia. Dường như chúng ta không nảy lên một chút tình cảm nào đối với những con người đang sống trên trái đất. Nếu có thể lập được một tương quan mật thiết và bền bỉ với thiên nhiên, chúng ta sẽ không bao giờ giết hại súc vật để nuôi thân, chúng ta sẽ không bao giờ làm hại những con khỉ, con chó hay con heo bằng cách mổ xẻ chúng để đem lại cái gọi là lợi ích cho nhân loại. Chúng ta sẽ tìm ra những phương cách khác để săn sóc các vết thương và

chữa lành bệnh. Nhưng chữa lành vết thương lòng thì lại hoàn toàn khác. Nó đòi hỏi sự tiếp xúc với thiên nhiên, với quả cam còn ở trên cây, với cọng cỏ đang cố vươn sức sống qua kẽ đá, và với những cánh đời mây phủ.

Đây không phải là sản phẩm của tưởng tượng tình cảm hay lãng mạn, mà là sự thật của một người có tương quan với tất cả những gì sinh động trên đời. Con người đã tàn sát hàng triệu bác cá voi và còn muốn giết nữa. Có thiếu gì cách để đạt được cái họ muốn mà không cần phải tàn sát. Nhưng họ lại thêm khát nhìn máu của chú nai đang chạy trốn, của chị nai xinh đẹp và của bác voi khổng lồ. Chúng ta lại còn muốn giết lẫn nhau nữa. Từ lúc khai thiên lập địa đến giờ, con người không ngừng tàn sát lẫn nhau. Nếu chúng ta có thể lập một tương quan mật thiết với thiên nhiên, với cây cối, với bụi bờ, với khóm hoa ngọn cỏ và với những áng mây thì chúng ta sẽ chẳng còn muốn giết một ai vì bất cứ một lý do nào nữa. Sự giết chóc có tổ chức chính là chiến tranh. Cho dù chúng ta có biểu tình chống đối những hình thức chiến tranh đặc biệt nào đó như chiến tranh hạt nhân chẳng hạn, thì ta vẫn chưa bao giờ thật sự chống chiến tranh. Chúng ta chưa bao giờ tuyên bố giết người là phạm phải một tội nặng nhất trên đời.

Biên dịch : Thích Nữ Tuệ Dung
Hiệu đính : Thích Nữ Trí Hải

Chuyển đến: Việt Nhân

Nam Phong đề tựa

Ngày 12/8/2013

www.vietnamvanhien.net